

Publicerad 2008-10-18 16:35 av Linnea - N

Om mitt utanförskap i verkligheten

Jag hade som barn alltid en känsla av att jag var på tillfälligt besök i denna verklighet.

Då elaka händelser drabbade mig, så brukade jag tänka; att snart kommer de och hämtar mig.

Jag är inte härifrån – min äkta familj kommer från skogen en dag, och tar mig med.

För de skulle ju aldrig lämna mig här.

Om nätterna drömde jag drömmar – där jag träffade dem allihop, där var jag drottning i en annan verklighet, jag var sierskan och drömvanderskan, som gick mellan varje dimensionsslöja, avslöjade alla lögner, såg genom alla tider.

Jag kände att det var min hemlighet, mitt äkta ursprung, som en underbart vacker och mer äkta verklighet som låg som ett skimmer – under det fula skalet som var jag i denna värld.

Och jag väntade, och väntade, och jag väntade lite till.

Och en morgon i gryningen så kände jag att jag inte stod ut längre, nu måste jag bort.

Det var november och frost på marken, ingen hade eldat i kaminen så huset var råkallt.

Och jag klädde mig i min vackraste tunna klänning, och var barfota, prydde mig med smycken och kände – att nu var jag helig, nu skall jag hem.

Jag klättrade högt upp i vårdträdet och började sjunga, sjöng med den vackraste rösten och de vackraste orden jag kunde finna samtidigt som jag stirrade med blicken fäst mot skogsbrynet, väntade på att det skulle börja prassla och braka och min äkta familj skulle komma fram och hämta mig. Men det kom ingen.

Och min barnkropp blev kall och trött, och rösten svek, och jag gled ner ur trädet, och sakta började jag inse – att jag var ensam i denna värld. Och jag gick in i huset igen, i min högtidsdräkt, och min familj vaknade och började göra frukost, och den andra verkligheten försvann, bleknade. Och jag drack juice klädd som en prinsessa från en annan värld,

Och kände mig så ensam.

Men alla mina önskningar jag fick efter det – varje apelsin jag lyckades skala i en enda remsa, varje fyrklöver jag fann, varje pepparkaka jag delade i tre delar med ett slag – varje önskning gav jag åt min äkta familj som svikit, jag bad dem komma och hämta mig.

Men kanske var det inte de som skulle hämta mig, kanske var det jag som skulle finna dem.

I elak jord växer anden bäst. Jag var som en fastande Jesus i öknen, en döende Oden på Yggdrasils stam, som led tills jag inte visste vad som inte var lidande. Tills min kropp försvann och det bara fanns KRAFT och ett tomrum jag fyllde med kunskap om livet, kvar.

OCH JAG VAR som en motsträvig fisk i livets nät, jag vred mig och väste och gapade efter luft – för livet jag levde var som döden var för fisken.

Genom mitt elaka liv, som var mitt långa offer, så växte jag upp. Och jag skalade bort det fula skalet jag lärt mig att inte tycka om, och jag tog fram det som jag tyckte var vackert.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linnea - N med Poeter.se id #25303 innehar upphovsrätten